

πρωίαν ροδοδάκτυλον οἱ γείτονες καὶ αἱ γειτόνισσαι παρατηροῦσιν ὅτι ἐν τοῖς οἴκοις των σταδιοδρομοῦσιν ἀσυνήθειαν ποσότητα ποντικοί. Τί συμβαίνει; πόθεν ἔρχονται; ποῦ εἶναι οἱ γάτοι; ψί, ψί, ἀπ' ἐδῶ, ψί, ψί, ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ γάτοι οὐδαμοῦ!

Ὁ ἰατρὸς ἀπὸ πῆς ἐσπέρας τῆς προτεραίας γοητεύσας πάντας τοὺς γάτους τῆς συνοικίας, παρέθηκεν αὐτοῖς δεῖπνον Θυέστιον. Καὶ ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, δέκα δυστυχεῖς γάτες ἔκειντο νεκροὶ ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας του, θύματα ἰσχυροῦ δηλητηρίου.

Ὁ κακοῦργος! δὲν ἐφείσθη μήτε φύλου μήτε ἡλικίας! Σεβάσμαι καὶ πολυτόκοι γαλαὶ εὐρέθησαν παρατεταγμέναι ἐκτάδην μετὰ νεανίσκων μόλις μυστακοφόρων καὶ ἀπαλωτάτων βούλων. Σπαρακτικὴν θέαμα! Ἐν μέσῳ δὲ τῶν θυμάτων του ὁ ἰατρὸς, ὡς Αἴας μαστιγοφόρος καὶ μαινόμενος καὶ μισαφρόνος, ἐγέλα σαρδόνιον ἐκ θηριώδους εὐφροσύνης.

Ὅχι! ἡ ἄλωσις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Δαναῶν δὲν ὑπῆρξε φοβερώτερον καὶ ὁ φόνος τῶν μνηστήρων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως οἰκτρότερον θέαμα, ὅσον τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῶν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνατεινόντων τοὺς πόδας γάτων, ὥσπερ ἐζήτουν τὴν ἐκδίκησιν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐνόχου!

Εἰς πρὸ πάντων ἐκ τῶν δέκα, εἰς τρυφερωτάτης ἡλικίας, εἰς χαριεστάτης μορφῆς καὶ χιονολεύκου περιβολῆς, εἰς καὶ μοναδικὸς καὶ καλικέλλαδος καὶ πολύκλαυτος γάτος, μόλις ἀπολάυσας τὰς ἡδονὰς ἐνὸς καὶ μόνου Ἰανουαρίου, εἶναι ἄξιος τῆς γενικῆς τῶν Ἑλλήνων συμπαθείας. Ἐκαλεῖτο Ψιφικάκης καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸν δημοφιλέστατον φίλον μας κ. Γιάννην Ἀποστόλην.

Ἡ φήμη τοῦ κακουργήματος αὐτομάτως γεννηθεῖσα, ὥς ἐπὶ πάντων τῶν μεγάλων γεγονότων, ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Γιάννη Ἀποστόλη, ἐν τῷ Ζαχαροπλαστείῳ Παπαζήσῃ συζητούντος. Αὐθαρρὲι σπεύδει πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐρωτᾷ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, κτυπᾷ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ, ὁρμᾷ, εἰσέρχεται θορυβοποιῶν ὡς ποταμὸς, καὶ βλέπει . . . τὸν Ψιφικάκην του ἄπνουν!

Ὅσοι ἠγαπήσατε ἐκ καρδίας, μόνοι δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὸν πόνον τοῦ ἡμετέρου φίλου πρὸ τοῦ πτώματος τοῦ ἠγαπημένου ὄντος. Ὁ δυστυχὴς! ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος· ἔπειτα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐκάθισε καὶ ἔκλαυσε:

Εὐπνα γλυκὲ μου ἄγγελε

Καὶ κίνα τὴν οὐρά σου.

Τὴν τόση λεβεντιά σου

Ὁ Χάρος θὰ χαρῇ; . .

Ἐπειτα τὴν περίοδον τῶν θρήνων διεδέξαντο φρικώδεις ἀποστροφαὶ καὶ ἄραι καὶ ὕβρεις κατὰ τοῦ κακοῦργου ἱατροῦ ὕβρεις, ἀληθῶς τὰ μάλιστα δεδικοιολογημέναι καὶ ἀντηχοῦσαι διατόρως ἐκτοτε ἐν περιπάτοις καὶ καφενεύοις.

Ἐξερχόμενος τότε ἐκ τῆς ἐπαράτου καὶ αἱματηρᾶς οἰκίας τοῦ ἱατροῦ μετὰ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ψιφικάκη ὁ Γιάννης Ἀποστόλης ἔκαμε τὸν ἐξῆς συλλογισμόν: «ὁ κεραμῆς! ἂν δὲν ἐφοβήθη μήπως τὸν καταγγείλω δὲν ἐφοβήθη τοῦλάχιστον μήπως τοῦ δώσω μιὰ γρονθιά;»

Ἄλλ' ἡ γρονθιά καθυστερεῖται εἰσέτι, διότι παρεμβὰς ὁ κ. Στούπης ὑπεσχέθη νὰ ἐκφωνήσῃ λαμπρὸν ἐπιτάφιον λόγον.

Ἡ κηδεῖα τελεσθήσεται ἅμα τελειώσῃ ἡ σύνταξις τοῦ λόγου.

Χεσμές ὁ Ἰμδριός.

Μία φιλολογικὴ ἑφesperis καὶ μία θεατρικὴ ἀπόλαυσις.

Τεργέστη.

Ἔχομεν τεσσαρακοστήν—ὀρθότερον Σαρακοστήν, διότι ἄλλως πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸ δεκαπενταύγουστον καὶ τοῦ Ἀγίου Φιλίππου τὸ τριακονταπενθήμερον, καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τὸ 21, (οἱ ἀπόστολοι αὐτοὶ θὰ ἦσαν ἢ Ἑλληνες ἢ χαρτοπαῖκται . . .) καὶ τόσας ἄλλας Σαρακοστάς, αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις δὲν εἶναι τεσσαρακοσταί;—Ἔχομεν λοιπὸν Σαρακοστήν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον κατὰ τοὺς ἱερεῖς προσευχὴ καὶ νηστεία, κατὰ τὸν λοιπὸν κόσμον ἐργασία καὶ μελέτη . . .

Μετὰ τὰς ἀποκρέω ἡ Σαρακοστή ὁμοιάζει τρελλὴν παρθένον περιβληθεῖσαν μοναχικὸν σχῆμα, ὁμοιάζει ἀκόμη δευτέραν ἡμέραν μετὰ τὸν γάμον, ὁμοιάζει τὴν Πομπηϊαν καεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βεζουβίου, καὶ ὁμοιάζει . . . εὖρε σὺ τί ἀκόμη ὁμοιάζει!

Ἵπάρχει καὶ ἐν Τεργέστῃ φιλολογικὸς σύλλογος, ἐν Τεργέστῃ, ὅπου ὁ ἐμπορικὸς κόσμος δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ φιλολογῇ ὅσον ὁ τῶν Ἀθηναίων, ὅστις φθάνει μέχρι μωρολογίας, ἀφοῦ καὶ τὰ μωρὰ ἐν Ἀθήναις συνέστησαν φιλολογικοὺς συλλόγους, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ἀφ' ἑτέρου νὰ στερηθῇ ὀλοτελῶς καὶ τῶν ἀπολαύσεων ἐκείνων, ἐν αἷς τὸ πνεῦμα ἔστησε τὸν θρόνον αὐτοῦ.—Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ δώσῃ εἰς τὸν σύλλογον τῆς ἡ Τεργέστη τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, οἷονεὶ δανειζομένη ὀλίγην σοφίαν ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τοῦ σοφοῦ τῆς Κεκροπίας κόσμου! . .

Ὁ διακεκριμένος μεταξὺ τῶν ἐν Τεργέστῃ ὁμογενῶν διὰ τὴν ὁμολογουμένην αὐτοῦ παιδείαν καὶ τὴν ἰσχυρὰν κρίσιν, γνωστὸς ἄλλως τε καὶ εἰς τὸν λοιπὸν ἑλληνικὸν κόσμον, κ. **Σκαλτσούνης**, ἔχει τὸν λόγον. Ὁ παδὸς τῶν πνευματιστῶν, προτίθεται νὰ πολεμήσῃ τὴν σχολὴν τῶν υλιστῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἀνήκω εἰς καμμίαν σχολὴν, φρονῶ ὅμως, ὅτι, ἐπειδὴ ὅλαι αὐταὶ αἱ σχολαὶ πειρῶνται νὰ εὐρωσι κλωστήν τινα συνδέουσιν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει τοιοῦτος σύνδεσμος, καλλίτερον θὰ ἦτο ν' ἀφήσωμι καὶ τὸν θεὸν εἰς τὴν ἡσυχίαν του καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν δυστυχίαν του! . . . Ἐν τούτοις ὁ κύριος Σκαλτσούνης, εἰς ἐπήκοον ἐκλεκτοῦ καὶ πολυπλήθους ἀκροατηρίου, καὶ εἰς γλώσσαν Ἰταλικὴν ἀνέπτυξεν ἐπιτυχῶς τὸ θέμα του, εὐχαριστήσας καὶ χειροκροτηθεὶς ὑπὸ τε τῶν ξένων παρ' οἷς ἀπολαύει μεγίστην ὑπόληψιν, καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες σεμνύνονται εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ λογίου ἀνδρός.

* *

*

Θέατρον. Teresa Raquin. Ὁ Ζολᾶ εἶναι ἀνυπόφορος! εἶναι ὁ τύραννος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἀθλιότητα, ἣν παρουσιάζει εἰς τὰ βλέμματα τῶν

θνητῶν ὁ πραγματικὸς αὐτῶν βίος, ἀλλὰ θέλων, καὶ εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς διατριβὰς αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ δράματα αὐτοῦ καὶ εἰς ταῖς τζιφραῖς αὐτοῦ ἀκόμα, νὰ ζωγραφίῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα ὡς ἔχει! Ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, ὅλοι οἱ ποιηταί, οἱ λογογράφοι, οἱ καλλιτέχναι ἐν γένει, περιέβαλλον ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν καὶ τοῖς ἔργοις, τὴν ἀνθρωπότητα μὲ παρήγορον τινα αἵγλην, μὲ πλαίσιον τι μετριάζον τὴν δυσειδῆ αὐτῆς μορφήν, πολλοὶ τὴν πλαστογραφοῦσιν ὡς τὴν ἐφιμυθιωμένην γυναῖκα, καὶ ἄλλοι τῇ δίδουσιν ἰδανικὸν τινα τύπον, ὡς ἡμεῖς πᾶν ἐλληνικὸν ἀνδραγάθημα καὶ μέχρι τῆς ἐκστρατείας, μὰς εἰς τὸ δομοκόν! . . . Ὁ Ζολᾶ τὴν ἐπιδεικνύει γυμνὴν ὡς τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους, ἀθλίαν, ὡς τοὺς Ἀθλίους τοῦ Οὐγγῶ ἢ τοὺς μάρτυρας τοῦ Σατωβριάν, ἐγκληματοῦσαν αἰείποτε, τιμωρουμένην αἰωνίως, πᾶσχουσαν, στερουμένην, ἀγωνιῶσαν! . . . Ὁ Ζολᾶ εἶναι ὁ τύραννος τῆς ἀνθρωπότητος, ζωγραφίζει αὐτὴν μὲ τὰ ἴδια τῆς χρώματα! . .

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἐν ὀλίγοις ἔχει ὡς ἑξῆς: Ὁ Καμίλλος ἔγγαμος, ἔχει ἐπιστήθιον φίλον, ὅστις ἐπιβουλεύεται τὴν τιμὴν αὐτοῦ, ἐρᾶται τῆς γυναικὸς του, καὶ μετ' αὐτῆς συναποφασίζει τὸν θάνατον τοῦ Καμίλλου, νυμφευόμενος ἐπὶ τέλους τὴν Τερέζαν. Ἡ μήτηρ τοῦ Καμίλλου ἀποκαλύπτει τὸ ἐγκλημα μετὰ τινα χρόνον, ἐξομολογούμενον παρὰ τῶν ἐνόχων συζύγων ἐν νυκτὶ τινὶ σκοτεινῇ, ὡς τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος των. Ἡ βίαία συγκλίνησις τῆς μητρὸς εἰς τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην, ἐπιφέρει τὴν παράλυσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς φωνῆς της! οἱ ἐγκληματῆται ἐσώθησαν! . . . τουλάχιστον ἀπὸ τὴν ἀγχόνην τῆς δικαιοσύνης . . . ἀλλ' ἡ συνειδήσις των τοὺς ἔχει ἤδη καταδικάσει! Δὲν δύνανται νὰ ζῶσιν ἐν ἡσυχίᾳ, ζῶσι τουναντίον ἐν τῇ καλᾷ, καὶ προτιμῶσι παρὰ τοιοῦτον βίον, τὸν διὰ τοῦ δηλητηρίου θάνατον. Ἡ μήτηρ, εἰς τὴν θέαν τῶν κακούργων πτωμάτων ἀναλαμβάνει τὴν ὑγίαν καὶ βαθμηδὸν τὴν φωνὴν της, καὶ ἐν λυσσῶδεϊ χαρᾷ, ὑποτραυλίζει πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀτεινίζουσα:

— Πολὺ ἰσχυρὸς!!! . . .

Ἡ Πεζάνα ὑπεκρίθη τὴν μητέρα τοῦ Καμίλλου φημίζεται ὡς μία τῶν πρῶτων καλλιτεχνῶν τῆς Ἰταλίας. Εἰς ἐμὲ ἔκαμε θαυμαστὴν ἐντύπωσιν, εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον μετρίαν δὲν ἐπέτυχε μάλιστα ὅσον ἐπιστεύετο. Τὸ δράμα ἐν τούτοις τοῦ Ζολᾶ δὲν δύναμαι νὰ ἴδω ἄπαξ ἔτι! δὲν ἀντέχω, παραδίδομαι! . . . κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ μεγαλοφυοῦς ἐν Πειραιεὶ τρελλοῦ . . . Ἡδύνατο νὰ μὲ τιμωρήσῃ τις ἱκανῶς ἂν μὲ ἠνάγκαζε νὰ τὸ ἐπανίδω! . . . θὰ ἐπρότιμων ν' ἀκούσω τὸν Ἀμλέτον τοῦ κυρίου Ταβουλάρη, τὸν κύριον Γαλιλαῖον τοῦ Ἀλεξιάδου, τὴν Δαλιδᾶ τῆς κυρίας Σοφίας, καὶ τὴν κυρά-Φροσύνην τῆς δεσποσύνης Φιλομήλας, ὅλους ὁμοῦ ἐν μιᾷ νυκτὶ!! τὸ πολὺ θὰ μοὶ ἐπέφερον. . . τὸν ὕπνον, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν Teresa Raquin τοῦ Ζολᾶ, ἥτις μὲ ἐκράτησε αὐπνὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας! . .

Doek.

ΠΕΤΡΙΕΣ

Ἡ *ρεκλάμες* τοῦ Πίπη Λάμπρου εἶχαν παύσει κάμποσον καιρὸ, ἐνόσω αὐτὸς ἔλειπεν· ἐπανελθόντος αὐτοῦ, ἐπανῆλθον καὶ αὐταῖς. *Αἰὼν, Σιοᾶ, Ἐφημερίς, Ὡρα, Πρωτα*, ἔγραψαν, καὶ ποῖός ἤξεύρει πόσαι ἄλλα! θὰ γράψουν διὰ μίαν μετὰφρασιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ Βόλτσ, καὶ ἄλλην ἐνὸς μοναχοῦ Βενεδικτίνου. Αὐτὰ δὲν τὸν ὀφελοῦν· ἀπόδειξις ὅσα εἶπον ἐν χορῷ ὅλοι οἱ Καθηγηταί τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, πλὴν ἐνὸς φίλου, ἐν τῇ συνεδριάσει τοῦ Σαββάτου προκειμένου περὶ τῆς γνωστῆς αἰτήσεως.

Ὁ Κύριος Γαλβάνης γαλβανίζει τὰς Κυρίας ὅσαι ἐν τοῖς Ἀνακτόροις λαμβάνουν πρακτικὰ μαθήματα χειρουργικῆς· πρὸ πέντε ἡμερῶν ἔδειξεν αὐταῖς ἀνθρωπίνην καρδίαν πραγματικὴν, ὅπως τῆς ἐξηγήσει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος· Ὅλοι ἔπαθαν. Ἀλλῇ ἐλειποθύμησεν, ἄλλῃ εἶαμε τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγῃ. Οἱ κύριοι ἐπίστρατοι ἂν μένουν ἡσυχιοι, διότι θὰ ἔχουν καλὰς πρακτικὰς νοσοκόμους ἐν ἀνάγκῃ. Ἐν τούτοις προχθὲς δευτέραν αἱ Κυρίαι διὰ νὰ κάμουν κόρτε τῆς βασιλίσσης πενθούσης συνεφώνησαν καὶ ἐπῆγαν τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος εἰς τὰ ἀνάκτορα μαυροενδεδυμέναι ὅλαι. Ἡ βασίλισσα ἀνδιᾶσασα τόσον ταπεινὴν κολακείαν, τὰς ἀπέπεμψεν ὅλας χωρὶς κἂν νὰ τὰς ἴδῃ, εἰποῦσα διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ της ὅτι μάθημα δὲν γίνεται. Ἡκούσαμεν τὴν κ. Α. κλαίουσαν τὰ ὀκτὼ φράγκα ποῦ ἐξόδευσε διὰ τὰ μαῦρα τῆς γάντια.

Εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Αὐτοκράτορος ἐν τῇ Ῥωσικῇ ἐκκλησίᾳ παρευρέθησαν καὶ ὅλα τὰ λείψανα τῶν Ναπαίων, δηλ. Κροκιδᾶς, Ἀγίος Κερκύρας καὶ συντροφία. Ἀλλὰ ὁ Γούδας καὶ ὁ Παππα-Φωκᾶς, τί ἤθελαν κι' ἐπῆγαν;

Μῶμος.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ

Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφή διὰ τὰ παῖδια κατὰ τὸν ἱατρὸν
κ. Α. Ζίννην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἄραροῦτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εὐεργετικὸν Γαλακτοῦχον Ἀλεύρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παίδων.

Εὐρίσκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακεμπορείῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 206.